

Поздрав Николи Тесли

Јован Јовановић Змај

Не знам шта је, је л' суштина
ил' то чини само мис'о,
чим смо чули: долазиш нам,
одмах си нас електрис'о.
На што жице спроводнице!
Електрика јури широм,
ваздухом ће бити споја,
после може и етиром.
Стоји стабло, стоји Српство,
мајка сваком листу - сину;
најсвежији лист му трепну,
па одлете у даљину.
Ти нам, Тесла, ти врличе,
оде летом јаче струје,
у далеку Колумбију,
да ти умље колумбује.
И ти, Тесла, у којем се
исполинске мисли роје,
тебе враћа неодоље,
да пољубиш стабло своје.
Љуби стабло дојчине му,
стисни дојку, сине врли;
свака грана српског стабла
Тесли тепа, Теслу грли.
Београд је данас сретан,
рукујућ' се српском диком
и открива срце своје
пред Србином велебником.
Но ти мораш опет натраг,
састанак нам кратко траја,
ал' топлоту носи собом
братинскога загрљаја.
Остварена ј' мис'о твоја,
мис'о дивна и голема;
међу нама биће везе,
а даљине нема, нема.
Разумеће листак свежи
сваку жилу својег стабла,
спајаће нас електрика,
електрика наших срца,
и без жица и без кабла.

(1892)